

Πεντηκοστή και Άγιο Πνεύμα

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

τε κατιθεὶς τὰς
γλῶσσας συνέχευε,
διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος
ὅτε τοῦ πυρός
τὰς γλῶσσας, διένειμεν,
εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε
καὶ συμφάνως δαξάξαμεν
τὸ πανόγιον Πνεῦμα.

Τοιχογραφία τραπέζης

τοιχογραφία από την Τράπεζα της Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού

Πεντηκοστή και Άγιο Πνεύμα

Το γεγονός της Πεντηκοστής αγαπητοί αναγνώστες, συνέβη στα Ιεροσόλυμα, πενήντα μέρες μετά την Ανάσταση του Χριστού, και σηματοδότησε την αφετηρία της ιστορικής διαδρομής της Εκκλησίας και έθεσε τις βάσεις για τον αγιασμό ολόκληρης της ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Περιεχόμενα:

Η συγκέντρωση των Αποστόλων και η Αποστολή του Αγίου Πνεύματος
Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος - Λόγος μα' εις την Πεντηκοστή[απόσπασμα]

Πεντηκοστή: Πότε η εκκλησία μας έχει γενέθλια και γιατί;

Πώς εξηγείται η φράση: «Ότε του πυρός τας γλῶσσας διένειμε, εις ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε»;

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (Κάλλιστος Γουέαρ)

Ποιά η διαφορά της εορτής της Πεντηκοστής με την εορτή του Αγίου Πνεύματος;

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης: Κυριακή της Πεντηκοστής

Συμεών ο Νέος Θεολόγος: Ευχή Μυστική (Στο Πνεύμα το Άγιον)

1. Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Οι Πράξεις των Αποστόλων περιγράφουν με παραστατικό τρόπο το γεγονός της Πεντηκοστής (Πράξ. 2,1-13). Δέκα μέρες ύστερα από την Ανάληψη του Χριστού, οι έντεκα μαθητές Του (ο Ιούδας είχε αυτοκτονήσει) γύρισαν στα Ιεροσόλυμα και συγκεντρώθηκαν στο ίδιο σπίτι. Ήταν ο Πέτρος και ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ ή Βαρθολομαίος, ο Θωμάς και ο Ματθαίος, ο Ιάκωβος ο γιος του Αλφαίου, ο Θαδδαίος ή Λεββαίος, και ο Σίμων ο Κανανίτης ή Ζηλωτής.

Όλοι μαζί, σαν μια ψυχή, παρέμεναν στο υπερώο, στον πάνω όροφο του σπιτιού όπου και άλλοτε μαζεύονταν. Εκεί μαζί με την Παναγία Μητέρα του Κυρίου και εκατόν είκοσι περίπου άλλους πιστούς, προσεύχονταν με θέρμη. Περίμεναν με λαχτάρα να έρθει σ' αυτούς «Ο Παράκλητος», το Άγιο Πνεύμα.

Στο διάστημα αυτό συμπλήρωσαν με θαυμαστό τρόπο την κενή θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη. Ανάμεσα απ' αυτούς πού είχαν παρακολουθήσει από την αρχή τον Κύριο και ήταν μάρτυρες της Αναστάσεως, καθώς όριζε σχετική προφητεία, διάλεξαν το Ματθία και τον Ιούστο. Μετά από θερμή προσευχή στον Κύριο να παρουσιάσει τον καλύτερο για τη θέση του νέου Αποστόλου, διάλεξαν με κλήρο το Ματθία. Αυτός πήρε τη θέση του δωδέκατου Αποστόλου και ζητούσε το φωτισμό του Θεού, για να φανεί άξιος στο αποστολικό αξίωμα.

Κατά την ημέρα της Πεντηκοστής οι Απόστολοι μαζί με άλλους πιστούς βρίσκονταν στο υπερώο όπου και προσεύχονταν. Ήταν η ώρα ενάτη πρωινή, όταν ξαφνικά ακούστηκε μια παράδοξη βοή σαν δυνατός αέρας που γέμισε το σπίτι, και κάτι σαν γλώσσες φωτιάς στάθηκαν πάνω από το κεφάλι κάθε μαθητή. Ήταν το Άγιο Πνεύμα!

«Όταν έφθασε ή μέρα της Πεντηκοστής, ήταν όλοι οι πιστοί μαζί στο ίδιο μέρος. Καί ξαφνικά ήρθε από τον ουρανό βοή, πού έμοιαζε σαν να φυσά δυνατός άνεμος, καί γέμισε το σπίτι πού κάθονταν. Καί παρουσιάστηκαν γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς να διαμοιράζονται σ' αυτούς καί να κάθεται από μια στον καθένα καί όλοι γέμισαν από Πνεύμα Άγιο» (Πράξ. 2,1-4).

Η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος τους καθάρισε από τις αμαρτίες, τους φώτισε το νου και τους θέρμανε το θείο ζήλο, ώστε να γίνουν αργότερα οι αναμορφωτές της οικουμένης.

2. Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος - Λόγος μα' εις την Πεντηκοστή[απόσπασμα]

«ΙΕ. Μιλούσαν μεν λοιπόν [οι Απόστολοι] ξένες γλώσσες και όχι τις πατρικές τους, και το θαύμα είναι μεγάλο, να μιλούν άνθρωποι γλώσσα που δεν έμαθαν και αυτό το σημείο [θαύμα] είναι για τους απίστους, όχι γι' αυτούς που πιστεύουν, για να είναι κατηγορο των απίστων, όπως έχει γραφτεί• «Ότι με ανθρώπους που μιλούν ξένες γλώσσες και με χείλη ξένων λαών θα ομιλήσω προς το λαό αυτόν, αλλ' ούτε με τον τρόπο αυτό θα με ακούσουν, λέγει ο Κύριος». Άκουγαν δε [όσοι ήσαν τότε στα Ιεροσόλυμα]. Εδώ σταμάτησε λίγο και διερωτήσου, πώς θα διαιρέσεις τον λόγο. Διότι έχει κάτι το αμφίβολο η λέξη [«ήκουον»] το οποίο διαχωρίζεται με την τελεία. Άρα, δηλαδή, άκουγαν ο καθένας στη δική του γλώσσα, φερ' ειπείν σαν να ηχεί δυνατά μία φωνή, και ν' ακούγονται πολλές, με το να πάλλεται έτσι ο αέρας και, για να το πω σαφέστερα, με το να γίνεται η φωνή φωνές; Ή πρέπει να σταματήσουμε στο «ήκουον», το δε «Λαλούντων» στις δικές τους γλώσσες να το προσθέσουμε στα επόμενα, για να είναι: «Καθώς μιλούσαν γλώσσες», τις δικές των, αυτών που άκουγανε, που σημαίνει ξένες• προς τούτο δε και μάλλον τάσσομαι. Διότι με εκείνον μεν τον τρόπο το θαύμα θα ήταν εκείνων που άκουγαν μάλλον παρά εκείνων που μιλούσαν. Με αυτόν δε τον τρόπο εκείνων που μιλούσαν οι οποίοι και κατηγορήθηκαν για μέθη, είναι φανερό ότι με το να θαυματοουργούν αυτοί ως προς τις γλώσσες με την δύναμη του Πνεύματος.» (Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος - Λόγος μα' εις την Πεντηκοστή[απόσπασμα]) Από: Στυλ. Γ. Παπαδόπουλος (επιμ.), Μιλάει ο Γρηγόριος ο Θεολόγος, μτφρ. Διονύσιος Κακαλέτρης, εκδ. Αποστολική Διακονία, Αθήνα 1991.

3. Η Πεντηκοστή - Πότε η εκκλησία μας έχει γενέθλια και γιατί;

Η ημέρα που θεωρείται ως «γενέθλιος ημέρα» της εκκλησίας μας είναι η Πεντηκοστή.

Εκείνη τη μέρα ουσιαστικά, με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, έγινε το θαύμα της ένωσης των ανθρώπων με το Θεό. Αυτό ακριβώς είναι και ονομάζεται εκκλησία, η ένωση του ανθρώπου με το Θεό, που για πρώτη φορά αποκαλύφθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής.

Αυτό που πρέπει να συγκρατήσουμε και να καταλάβουμε είναι ότι ο Χριστός είχε πει στους Μαθητές του ότι θα αποστείλη το Άγιον Πνεύμα το οποίο θα τους διδάξη την πάσαν αλήθειαν. Αυτό ακριβώς έγινε την ημέρα της πεντηκοστής. Μόνο τότε αποκαλύφθηκε αυτή η αλήθεια (και ποτέ ξανά στην πορεία του χρόνου, που σημαίνει ότι η αλήθεια αποκαλύφθηκε τότε εφάπαξ) δηλαδή η Εκκλησία από πνευματική, έγινε Σώμα Χριστού.

Όλα τα τροπάρια εκείνης της ημέρας αναφέρονται στην εκκλησία

Το Απολυτίκιο της εορτής, ήχος πλ. δ'

Ευλογητός ει, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τους αλιείς αναδείξας,
καταπέμψας αυτοίς το Πνεύμα το Άγιον,
και δι' αυτών την οικουμένην σαγηνεύσας.
Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

4. Πώς εξηγείται η φράση:

«Ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμε, εις ενότητα πάντας εκάλεσε»;

Σημαίνει ότι ο Θεός διεμέρισε τα έθνη και τις γλώσσες, αλλά τελικά δια του Αγίου Πνεύματος και δια της διανομής της κοινής γλώσσας του πυρός οι άνθρωποι απέκτησαν ενότητα μεταξύ τους.

Η φράση είναι από την ημέρα της εορτής της πεντηκοστής και συγκεκριμένα από το κοντάκιο και στο οποίο γίνεται η σύνδεση ανάμεσα στην αρχική διαίρεση της ανθρωπότητας σε έθνη (πύργος της βαβέλ) και στην υπέρβαση αυτής της διαίρεσης με την ίδρυση της Χριστιανικής Έκκλησίας:

‘Ότε καταβάς τας γλώσσας συνέχεε,διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμεν,εις ενότητα πάντας εκάλεσε, και συμφώνως δοξάζομεν το πανάγιον Πνεύμα.

5. ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (Κάλλιστος Γουέαρ)

Σχετικά με το δώρο του Παρακλήτου την ημέρα της Πεντηκοστής τρία πράγματα είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακά:

Πρώτο, είναι ένα δώρο σ' όλους τους ανθρώπους του Θεού: «και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου» (Πραξ.2,4). Το δώρο ή χάρισμα του Πνεύματος δεν απονέμεται μόνο στους επισκόπους και τον κλήρο, αλλά σε κάθε βαπτισμένο. Όλοι είναι Πνευματοφόροι, όλοι είναι -με την κατάλληλη έννοια της λέξης - «χαρισματικοί».

Δεύτερο, είναι ένα δώρο ενότητας: «ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν επί το αυτό» (Πραξ. 2,1). Το Άγιο Πνεύμα κάνει τους πολλούς να είναι ένα Σώμα εν Χριστώ. Η κάθοδος του Πνεύματος την Πεντηκοστή αντιστρέφει το αποτέλεσμα του πύργου της Βαβέλ (Γεν. 11,7). Όπως λέμε στο Κοντάκιο της Γιορτής της Πεντηκοστής:

Ότε καταβάς τας γλώσσας συνέχεε,
διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος·
ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμεν,
εις ενότητα πάντας εκάλεσε·
και συμφώνως δοξάζομεν το πανάγιον Πνεύμα.

Το Πνεύμα φέρνει ενότητα και αμοιβαία κατανόηση, ικανώνοντάς μας να μιλάμε «εν μια φωνή». Μεταμορφώνει τα άτομα σε πρόσωπα. Για την πρώτη Χριστιανική κοινότητα στα Ιεροσόλυμα, στην περίοδο αμέσως μετά την Πεντηκοστή, λέγεται ότι «είχον άπαντα κοινά» και ότι «του πλήθους των πιστευσάντων ην η καρδία και η ψυχή μία» (Πραξ. 2,44· 4,32)· κι αυτό θά'πρεπε νά'ναι το σημάδι της κοινότητας του Χριστού της Πεντηκοστής σε κάθε εποχή.

Τρίτο, το δώρο του Πνεύματος είναι ένα δώρο διαφοροποίησης· οι γλώσσες της φωτιάς «διαμερίζονται» ή «χωρίζονται» (Πραξ. 2,3) και κατανέμονται άμεσα στον καθένα. Το Άγιο Πνεύμα δε μας κάνει μόνο όλους ένα, αλλά κάνει και τον καθένα μας διαφορετικό. Στην Πεντηκοστή η πολλαπλότητα των γλωσσών δεν καταργήθηκε αλλά έπαψε να είναι η αιτία του χωρισμού· όπως προηγουμένως, ο καθένας μιλούσε στη δική του γλώσσα, αλλά με τη δύναμη του Πνεύματος ο καθένας μπορούσε να καταλάβει τους άλλους. Για μένα το να είμαι Πνευματοφόρος σημαίνει ν' αντιλαμβάνομαι όλα τα διακριτικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς μου· σημαίνει να γίνω αληθινά ελεύθερος, αληθινά ο εαυτός μου μέσα στη μοναδικότητά μου. Η ζωή μέσα στο Πνεύμα έχει μι' ανεξάντλητη ποικιλία· είναι σφάλμα και όχι αγιότητα, ότι είναι ανιαρή και μονότονη. Όπως συνήθιζε να παρατηρεί με ανία ένας φίλος μου ιερέας, που αφιέρωνε πολλές ώρες κάθε μέρα ακούγοντας εξομολογήσεις: «τι κρίμα που δεν υπάρχουν καινούργι' αμαρτήματα!» Υπάρχουν, όμως, πάντα νέες μορφές αγιότητας.

6. Ποιά η διαφορά της εορτής της Πεντηκοστής
με την εορτή του Αγίου Πνεύματος;

Ουσιαστικά δεν υπάρχει καμία διαφορά.

Η εορτή της Πεντηκοστής είναι εορτή της Αγίας Τριάδος, αφού με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος μαθαίνουμε ότι ο Θεός είναι Τριαδικός. Η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος έγινε κατά την ημέρα της Κυριακής. Την ημέρα αυτή, ήλθε το Άγιο Πνεύμα στους Μαθητές του Χριστού. Ο ιερός υμνογράφος αποκαλεί την Πεντηκοστή τελευταία εορτή από πλευράς αναπλάσεως και ανακαινίσεως του ανθρώπου: «Την μεθέορτον πιστοί και τελευταίαν εορτήν εορτάσωμεν φαιδρώς, αύτη εστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις και προθεσμία».

Οι άγιοι Πατέρες μας λοιπόν, πού έβαλαν σε άριστη σειρά και τάξη όλα τα θέματα της πίστεως μας, για να δώσουν τιμή στο Άγιο Πνεύμα, όρισαν να το εορτάζουμε και κατά την Πεντηκοστή, αλλά και ξεχωριστά την επόμενη ημέρα την Δευτέρα.

Βέβαια, όπως διδαχθήκαμε και πιστεύουμε, κοινή είναι η ενέργεια του Τριαδικού Θεού και ποτέ δεν μπορεί να χωρισθή και να απομονωθή ένα Πρόσωπο από τα άλλα Πρόσωπα της Αγίας Τριάδος. Το Άγιον Πνεύμα είναι ομοούσιο με τον Υιό και τον Πατέρα, γιατί και τα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδος έχουν κοινή ουσία ή φύση, και κοινή ενέργεια.

Το υπόμνημα του Πεντηκοσταρίου της Δευτέρας του Αγίου Πνεύματος είναι χαρακτηριστικό:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς,
αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντοδύναμον ἑορτάζομεν Πνεῦμα,
τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ Ὁμότιμον, καὶ Ὁμοούσιον, καὶ Ὁμόδοξον
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι

Πᾶσα πνοή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου,
Δι' οὗ πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.
Τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος,
πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Και της Κυριακής της Πεντηκοστής αναφέρει:
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὀγδόῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα,
τὴν ἁγίαν Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι

Πνοῆ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.
Ἐκκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἁλιεῦσι.

Ταῖς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις,

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Συμπερασματικά:

Οι ἅγιοι Πατέρες μας πού έβαλαν σε ἄριστη σειρά και τάξη ὅλα τα θέματα της πίστεως μας, για να δώσουν τιμή στο Ἅγιο Πνεύμα, ὄρισαν να το εορτάζουμε και κατά την Πεντηκοστή, αλλά και ξεχωριστά την επόμενη ημέρα. Εμείς, πρέπει να γνωρίζουμε ὅτι την ἡμερα αυτή, ὅταν εορταζόταν η Πεντηκοστή των Εβραίων, ἦλθε το Ἅγιο Πνεύμα στους Μαθητές του Χριστού. Επειδή, λοιπόν, οι Ἅγιοι Πατέρες θεώρησαν καλό να ξεχωρίσουν τις γιορτές για να τιμήσουν με τον τρόπο αυτό το μεγαλείο του Παναγίου και Ζωοποιού Πνεύματος, γι' αυτό εορτάζουμε το Πανάγιο Πνεύμα, πού είναι μία υπόσταση της Αγίας Τριάδος.

Σημειώσεις

Συναξάριον Πεντηκοσταρίου, «Δεσποτικές Εορτές» Μητροπολίτου Ναυπάκτου κκ Ιεροθέου

«Τί γιορτάζουμε από το Τριώδιο έως την Πεντηκοστή», ιερομ. Ιερωνύμου Δελημάρη.

7. Κυριακή της Πεντηκοστής

Γράφει ο Μοναχός Μωυσῆς Αγιορείτης (†2014)

Ονομάζεται Πεντηκοστή η σημερινή εορτή, γιατί είναι πενήντα ημέρες μετά το Πάσχα. Ο ευαγγελιστής Λουκάς περιγράφει ωραία στις Πράξεις των Αποστόλων το ιστορικό γεγονός που συνέβη στα Ιεροσόλυμα. Όλοι οι πιστοί με μια καρδιά ήταν συναγμένοι στον ίδιο τόπο.

Και ξαφνικά, δίχως κανείς να το περιμένει, ἦλθε βοή από τον ουρανό, σαν ἦχος

σφοδρού ανέμου, που κινείται με κάθε ορμή, και γέμισε όλο το σπίτι που κάθονταν οι απόστολοι. Και είδαν με τα ίδια τους τα μάτια να διαμοιράζονται πύρινες φλόγινες γλώσσες πάνω από το κεφάλι του καθενός και γέμισε το είναι τους με το Άγιο Πνεύμα και φωτίστηκαν και ενισχύθηκαν και άρχισαν να μιλούν οι πριν αγράμματοι ουράνια λόγια και εμπνευσμένες διδαχές...

Από τότε μένει στην Εκκλησία ο Παράκλητος, το Άγιο Πνεύμα, το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, το οποίο ιδιαίτερα εορτάζεται αύριο Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα από τον Πατέρα. Ο θαυμαστός, υπέρλογος και υπερφυσικός ερχομός του σημείωσε τη γέννηση της Εκκλησίας μας. Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος συγκροτεί το θεσμό της Εκκλησίας, κυβερνά και καθοδηγεί το πλοίο της, ανάμεσα από τους μύριους υφαλοσκοπέλους της ιστορίας, παρά τα ανθρώπινα λάθη των εκπροσώπων της, και το οδηγεί στον εύδιο λιμένα της σωτηρίας.

Ο σκοπός της ζωής κατά την ορθόδοξη θεολογία είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος, η χαρίτωση δηλαδή και τελείωση του ανθρώπου. Το θαύμα του φωτισμού πολλών, μετά το κήρυγμα των αποστόλων την ημέρα της Πεντηκοστής, επαναλαμβάνεται στα βάθη της ψυχής όσων επιθυμούν να αισθανθούν τους κραδασμούς της νέας βιαίας πνοής του Παράκλητου, της βαπτίσεώς του στα νάματα της προσωπικής τους Πεντηκοστής και της υιοθεσίας τους υπό του πανσθενουργού Παναγίου Πνεύματος. Το φως του Πνεύματος ανακαινίζει, αναπλάθει, ανανεώνει, αναμορφώνει.

Η Εκκλησία φωταγωγεί, ποιεί τα τέκνα της φωτόμορφα. Η Εκκλησία πορεύεται για τη φωταγωγία του κόσμου. Ο κόσμος όμως αγάπησε πιο πολύ το σκοτάδι. Φοβήθηκε φαίνεται αποκαλυπτικό και καθαρτικό φως. Πλούτος μοναδικός της Εκκλησίας είναι αυτό το πλούσιο και ακένωτο ζωοπάροχο φως. Μπορεί ο καθένας να κάνει, αν το θελήσει, έμπρακτα υπερώο Πεντηκοστής την καρδιά του. Για την καλή αλλοίωση όμως χρειάζεται καθαρότητα. Συνεπαρμένοι, παρασυρμένοι, πλανεμένοι και απατημένοι πολλοί σήμερα από αλλότρια πνεύματα και φώτα λησμόνησαν, άφησαν, αγνόησαν το υπερουράνιο, αληθινό φως και το Πνεύμα το άγιο, με τη γλωσσοπυρσόμορφη χάρη.

Εύκολα μιλάμε για τον κόσμο, για τους άλλους, τους πολλούς. Πόσοι όμως από εμάς, τους ανθρώπους της Εκκλησίας, διατηρούμε ενεργά τα αγιοπνευματικά χαρίσματα της αταλάντευτης πίστης, της μόνιμης πραότητας, της απαραίτητης εγκράτειας, της θυσιαστικής αγάπης; Μήπως στοιχεία αδιαφάνειας, υποκρισίας, αδιαφορίας και ασυνέπειας διέπουν το βίο μας; Εμπνέουμε το σφοδρό έρωτα της αγιότητας, τη χάρη της σεμνότητας και την ωραιότητα της ταπείνωσης;

Παρουσιάζουμε εμείς την ευπρεπεστάτη αλλοίωση της Πεντηκοστής ή
μασκοφορούμε και τη ζητάμε μόνο από τους άλλους;

Παράκλητος σημαίνει παραμυθία, παρηγοριά. Υπέρ ποτέ άλλοτε έχουμε όλοι
ανάγκη από την «πανσωστική αιτία» του Αγίου Πνεύματος, για να παρηγορηθούμε
πραγματικά. Στη σύγχρονη βαβυλώνια αιχμαλωσία υπό πνευμάτων πονηρών και
ακαθάρτων, όπου έκαναν τον άνθρωπο αγχώδη, ταραγμένο, φοβισμένο, καχύποπτο
και σαλεμένο έχουμε ανάγκη όλοι θερμής δέησης: Ελθέ, και σκήνωσον εν ημίν, και
καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, και σώσον, Αγαθέ, τας ψυχάς ημών. Αμήν.

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης

8. Συμεών ο Νέος Θεολόγος

Ευχή Μυστική

Δι' ης επικαλείται το Πνεύμα το Άγιον ο αυτό προορών

Πρόσκληση

Έλα, το φώς το αληθινό,

έλα, η αιώνια ζωή,

έλα, το απόκρυφο μυστήριο,

ο ανώνυμος θησαυρός,

το ανεκφώνητο πράγμα,

το ακατανόητο πρόσωπο,

η παντοτινή αγαλλίαση, το ανέσπερο φως,

έλα, η αληθινή προσδοκία

αυτών που μέλλουν να σωθούν.
Έλα, των πεσμένων η έγερση,
έλα, των νεκρών η ανάσταση.
Έλα, Δυνατέ, που δημιουργείς,
μεταπλάθεις κι αλλοιώνεις τα πάντα
με μόνη τη θέλησή σου!
Έλα, αόρατε, ανέγγιχτε κι αφηλάφητε.
Έλα, συ που μένεις πάντα αμετακίνητος,
μα κάθε στιγμή μετακινείσαι ολόκληρος,
για να 'ρθεις σε μας, που κειτόμαστε στον άδη,
ο υπεράνω πάντων των ουρανών.
Έλα, πολυπόθητο και πολυθρύλητο όνομα,
που όμως αδυνατούμε να περιγράψουμε
τι ήσουν ακριβώς,
ή να γνωρίσουμε την ουσία και τις ιδιότητές σου.
Έλα, παντοτινή χαρά,
έλα, αμαράντινο στεφάνι,
έλα, πορφύρα του μεγάλου Θεού και βασιλιά μας.
Έλα, κρυστάλλινη ζώνη διαμαντοστόλιστη,
έλα, απλησίαστο υπόδημα,
έλα βασιλική αλουργίδα
κι όντως αυτοκρατορική δεξιά!
Έλα, συ που πόθησε και ποθεί
η ταλαίπωρή μου ψυχή,
έλα, συ ο Μόνος
προς εμένα τον μόνο
γιατί, καθώς βλέπεις
είμαι μόνος!...
Έλα, συ που με ξεχώρισες απ' όλα
και μ' έκανες μοναδικό πάνω στη γή.
Έλα, συ που έγινες ο πόθος της ψυχής μου
και μ' αξίωσες να σε ποθήσω
τον απρόσιτο παντελώς!
Έλα, πνοή μου και ζωή,
έλα της ταπεινής μου ψυχής παρηγοριά,
έλα, χαρά και δόξα μου κι' ατέλειωτη τρυφή.

Ευχαριστία

Σ' ευχαριστώ, που έγινες ένα πνεύμα μαζί μου

ασυγχύτως, ατρέπτως κι αναλλοιώτως,
Θεέ του παντός,
κι' έγινες για χάρη μου τα πάντα σε όλα:
Τροφή ανεκκλάλητη που ποτέ δεν τελειώνει,
που ξεχύνεται ακατάπαυστα
από της ψυχής μου τα χείλη
και πλούσια αναβλύζει
απ' την πηγή της καρδιάς μου.
Ενδυμα, που αστράφτει
και καταφλέγει τους δαίμονες.
κάθαρση, που με πλένεις
με τ' άφθαρτα κι' άγια δάκρυα
που η παρουσία σου χαρίζει
σ' όσους επισκεφθείς.
Σ' ευχαριστώ, γιατί για χάρη μου έγινες
ανέσπερο φως και ήλιος αβασίλευτος,
που δεν έχεις πού να κρυφτείς,
αφού γεμίζεις με τη δόξα σου τα σύμπαντα.
Ποτέ δεν κρύφτηκες από κανένα
αλλ' εμείς κρυβόμαστε πάντοτε από σένα,
μη θέλοντας ναρθούμε κοντά σου.
Μα πού να κρυφτείς
αφού πουθενά δεν υπάρχει τόπος
για την κατάπαυσή σου;
Και γιατί να κρυφτείς
εσύ που δεν αποστρέφesai κανένα
ούτε κανένα ντρέπεσαι;
Και τώρα, σε ικετεύω, Δέσποτά μου,
έλα να στήσεις τη σκηνή σου στην καρδιά μου,
να κατοικήσεις και να μείνεις εντός μου
αχώριστος κι ενωμένος μέχρι τέλους
με μένα τον δούλο σου, αγαθέ,
για να βρεθώ κι' εγώ
στην έξοδό μου κι έπειτα απ' αυτήν στους αιώνες
κοντά σου Αγαπημένε,
και να βασιλέψω μαζί σου
Θεέ του παντός!

Ικεσία

Μείνε, Κύριε, και μη μ' αφήσεις μόνο.
Θέλω, όταν έρθουν οι εχθροί μου,
Που ζητούν να καταπιούν την ψυχή μου,
να σε βρούν μέσα μου,
και να φύγουν για πάντα,
για να μη μπορέσουν ξανά να με βλάψουν
βλέποντάς σε τον ισχυρότερο πάντων
να κάθεται στον οίκο της ταπεινής μου ψυχής.
Ναί, Δέσποτα,
όπως με θυμήθηκες όταν ζούσα στον κόσμο
και χωρίς να το καταλάβω
με διάλεξες εσύ, με χώρισες απ' τον κόσμο
και μ' έκανες κοινωνό της θείας σου δόξης,
έτσι και τώρα φύλαξέ με
πάντοτε σταθερό κι αμετακίνητο
στην ενοίκησή σου εντός μου.
Βλέποντάς σε αδιάκοπα εγώ ο νεκρός
θ' ανασταίνομαι και θα ζω,
έχοντάς σε εγώ ο φτωχός
θα πλουτίζω διαρκώς
και θα γίνω πλουσιότερος
απ' όλους τους βασιλιάδες.
και θα σε τρώγω και θα σε πίνω
και θα σε ντύνομαι κάθε ώρα,
ώστε να ζω και τώρα και πάντα
εντρυφώντας σε ανεκκλάλητα αγαθά.
Γιατί εσύ είσαι
κάθε αγαθό και κάθε δόξα και κάθε τρυφή
και σε σένα πρέπει η δόξα
στην Αγία και Ομοούσιο και Ζωοποιό Τριάδα,
που όλοι οι πιστοί
τη σέβονται και τη γνωρίζουν,
την προσκυνούν και τη λατρεύουν
στα πρόσωπα
του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος
τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων.
Αμήν.

Έκδοση Ι.Μ. Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Αττικής

Κλείνω το αφιέρωμά μας αγαπητοί μου αναγνώστες με το θαυμάσιο Δοξαστικό του Εσπερινού της Πεντηκοστής, το οποίο είναι θεολογικότατο και μέσα σε λίγες γραμμές περικλείει όλο το άρρητο και ανέκφραστο δόγμα περί του Τριαδικού Θεού.

«Δεϋτε, λαοί, τήν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἰόν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γάρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἰόν συναΐδον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον. Μία δύναμις, μία οὐσία, μία θεότης, ἦν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος Ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμηδεν ἐν κόσμῳ· Ἅγιος Ἄθνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς Ἁγία, δόξα σοι».

Επιμέλεια αφιερώματος: Σοφία Ντρέκου/Αέναη επΑνάσταση

Πηγές:

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

myriobiblos.gr

Ορθόδοξες Απαντήσεις

(Ε)ΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (Λ)ΑΕ

sophia-siglitiki.blogspot.gr